

הבימה
התיאטרון הלאומי

מדיאה

מאת אויריפידס

מאיה קסיר, גילה אלמגור

נוסח עברי: שמעון בוזגלו
בימוי: רוברט וודרוף
תפאורה: מרים גורצקי
מוסיקה: עודד זהבי
תלבושות: אנה כרושצ'ובה
כוריאוגרפיה: סער מגל
תאורה: אבי-יונה בואנו (במבי)

עופר זוהר

המשתתפים:

(לפי סדר הופעתם)

אומנת: אורה מאירסון

חונך: דודו בן-זאב

ילדי מדיאה:

אסף ברק, נוי ברק, און רנגינגד

מקהלת נשי קורניתוס:

מאיה קסיר, קרן פלולי,

לייקו פריזנד, שירי יסיפון,

זואי טוביה, איריס נייס-הדר

ראש המקהלה: רבקה נוימן

מדיאה: גילה אלמגור

קריאון, מלך קורניתוס: עופר זוהר

יאסון: דורון תבורי

איגאוס, מלך אתונה: אהרון אלמוג

שליחה: לני שחף

נגניות

כלי הקשה: קרן פנפימון

צ'לו: יעל רובינשטיין

מנהלת הפקה: אדווה טמקין

עוזר במאי: סיון שיפר

עוזרת במאי שניה: ורד פנחסי

עוזרים למעצבת תפאורה: דני בלינסון, אולגה בירמן

עוזרות למעצבת תלבושות: רז שומרת, יילנה קלריך

עוזרת למעצב תאורה: קרן גרנק

עריכת תכניה: דות טוך-מנדלסון

צילום בחזרות: ג'דאר אלון

עיצוב כרוזה ותכניה: מגן חלוץ

הצגה ראשונה: 12 בספטמבר 1998, אולם מסקין

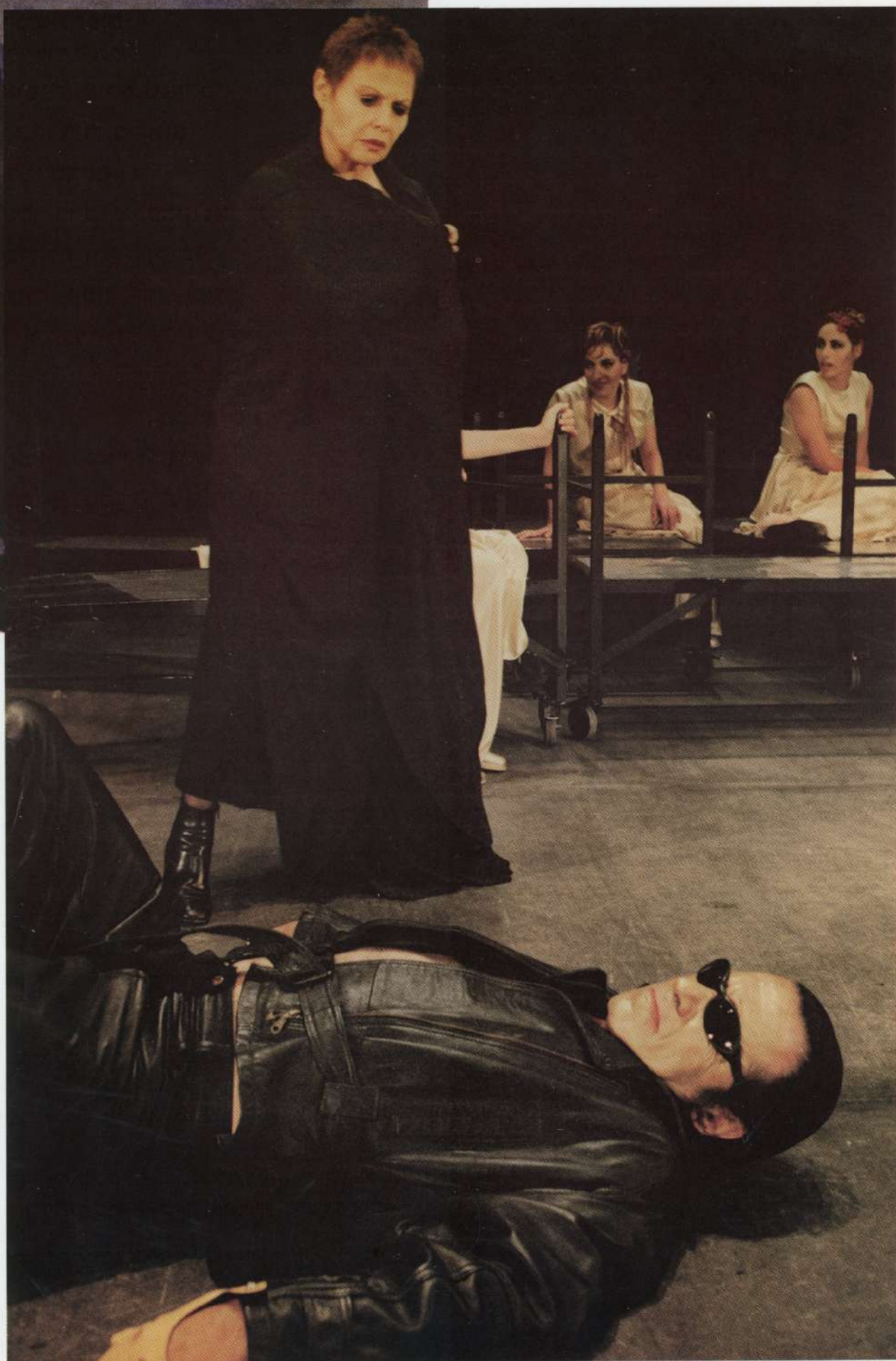
משך הצגה משוער: שעה וארבעים, ללא הפסקה

אפוד המגן של קריאון באדיבות חברת

א ת ת ק ס

נצרת עילית (1977) בע"מ

גילה אלמגור, אהרון אלמוג

המחזה

מדיאה, בת מלך קולכיס, ננטשת על ידי יאסון בעלה לטובת בתו של קריאון, מלך קורינתוס. מדיאה, בעלבונה, מחליטה לנקום ביאסון ובכלתו. היא מעמידה פנים שכוונתיה טובות ושולחת את שני ילדיה עם מתנות לכלה הטרדה.

אך המתנות מורעלות וכאשר מודדת הנסיכה את השמלה והנזר שקיבלה, יוצאת מהם אש ושורפת אותה ואת אביה, המנסה להצילה. כדי להשלים את נקמתה ביאסון, בעלה, רוצחת מדיאה את ילדיהם.

רבקה נוימן, שירי יוסיפון, קרן פלולי, מאיה קסיר, זואי טוביה, לייקו פריזונד

אורפידס

חי בין השנים 484-406/7 לפני הספירה. בנו של מנסרכוס, שנולד ככל הנראה, באי סאלאמיס. הוריו היו בעלי אמצעים ובנם זכה לחינוך טוב. הם כיוונו אותו לאתלטיקה והתעמלות משום שהאורקל שניתן להם לפני הולדתו אמר כי בנם יזכה לכתר נצחון. מעולם לא עלה על דעתם שהנבואה התייחסה לכשרונו הפואטי. הוא התעניין בתנועות הפילוסופיות והמדעיות של זמנו. נראה, שלא נטל חלק גדול בחיים הציבוריים. בניגוד לאייסקילוס וסופוקלס, משום שבמובנים רבים הקדים אורפידס להפגין אינדיבידואליזם גדול יותר ששייך למאות הבאות. אומרים שכתב תשעים ושניים מחזות, מהם שרדו שבע-עשרה טרגדיות, מחזה סאטירי אחד "קיקלופים" ומספר גדול של קטעי מחזות.

בין המחזות השלמים:

"קיקלופים", "אלקסטים" (438), "מדיאה" (431), "היפוליטוס" (428), "ילדי הרקלס" (428), "אנדרומכה", "הקובה", "איון", "אלקטרה", "נשי טרויה" (415), "איפגניה בטאוריס" (414), "הלנה" (412), "הפניקות" (411), "אורסטס" (408), "הבכאים" ו"איפגניה באאוליס".

אורפידס זכה לחמישה נצחונות בדיוניסיה הגדולה (בהשוואה לשמונה-עשר הנצחונות של סופוקלס). בשנת 408 הוא ביקר בחצר המלך ארכלאוס - מלך מקדוניה ושם נפטר זמן קצר לאחר מכן.

אורפידס, סופוקלס ואייסקילוס

מספרים כי סופוקלס, שהאריך לחיות כמה חודשים אחריו, הלביש את המקלה במחזהו הבא בבגדי אבל כמחווה של כבוד לאורפידס. על אף שהיו בני תקופתו, נראה שסופוקלס ואייסקילוס שייכים לדור אחר. סופוקלס הוא ה"קלאסיקן" האחרון הנכנס לתקופה הדמוקרטית עם מסורות והשקפה של חברה אריסטוקרטית; אורפידס הוא ביקורתי, ספקן ואינדיבידואליסט במובן הקוסמופוליטי. הדרמה שלו עוסקת פחות בחברה ויותר באינדיבידואל, פחות בשאלות רחבות של דת ומוסר ויותר ברגשות ותשוקות - אהבה, שנאה, קנאה וכן בבעיות חברתיות ספציפיות כמו מלחמה. במובן זה הוא קשור למחשבה ולאמנות של התקופה הקוסמופוליטית ההלניסטית והרומית; סנקה יכול היה לחקות את האמוצינוליות, הפאתוס והרטוריקה של אורפידס, אך לא הצליח בכך במקרה של אייסקילוס או סופוקלס. בימיו עורר אורפידס עניין רב והתנגדות רבה כאחד; הריאליזם שלו, התענינותו בפסיכולוגיה שונה, דמויות הנשים המאוהבות במחזותיו, המוסיקה החדשה והאמוצינולית שלו, חוסר שמרנותו - כל אלה עוררו רוגז רב. מצד שני אפשר ללמוד מהדרך בה אריסטופנס לועג לו, אך יחד עם זאת מצטט קטעים ומשפטים ממחזותיו, על הענין הגדול שהוא עורר בבני תקופתו. למרות זאת, פרסומו החל רק לאחר מותו; במהירה הוא האפיל על אייסקילוס וסופוקלס, וזאת משום שהיה היחיד שמחזותיו דברו באופן ישיר אל תפישת העולם החדש שנוצרה עם

דורון תבורי, רבקה נוימן

לני שחף

כיבושי אלכסנדר הגדול. בתקופה המודרנית מעמדו שנוי במחלוקת. והיו כאלה ששמו אותו בדרגה אחת עם אייסקילוס וסופוקלס.

הטרגדיות והמחזות האחרים

מחזותיו מתחלקים לשני סוגים ברורים:

טרגדיות ומחזות שניתן לקרוא להם: טרגיקומדיות, דרמה רומנטית, מלודרמה או קומדיה גבוהה.

הטרגדיות הן מאיכויות שונות. ברובן - מבנה העלילה האפיזודית - לפחות ממבט ראשון, הוא מעשה מיקשה. הטובות ביותר הן "מדיאה", "היפוליטוס", "הבכאים", "נשי טרויה" ו"הקובה".

דוקא בטרגדיות שלו מתגלים מעשי התשבץ של אוריפידס - עלילות אפיזודיות, התפלספות שאינה לענין, אפיון מופשט מדי, סגנון פיוטי, שלעיתים הופך לרטורי ומעייף. מבין המחזות האחרים: "אלקטרה" ו"אורסטס" (שלחלוטין לא הובנו ע"י מבקרי המאה ה-19), הינם מחקרים מלאי עוצמה על המוות והשגעון. המחזות: "אלקסטיס", "איאון" ו"אפיגניה בטאוריס" הם טרגיקומדיות מצוינות, או דרמות רומנטיות. כאשר "אלקסטיס" היא הרביעית בטטרלוגיה, ועומדת במקום המיועד לסאטירה. המחזה "הלנה" הוא קומדיה משעשעת, ואילו "הפיניקיות" הוא חזיון טכסי. כל המחזות האלה (פרט לאחרון) מראים על ידע רב ביצירת המבנה, ועדינות ופקחות בדיאלוגים ובאפיון הדמויות. אוריפידס היה האמן המוקדם ביותר בסגנון הלא טרגי, ונשאר כזה. הוא, ולא מחברי הקומדיה הישנה בני זמנו, הינו מבשרה של הקומדיה החדשה.

אוריפידס המשיך להשתמש בשלושה שחקנים ומקהלה, כפי שנקבע ע"י סופוקלס, אולם חידוש אחד שלו - הפרולוג - היה חשוב מאוד בהתפתחות המחזאות. הטרגדיות היווניות המוקדמות פתחו בשיר כניסת המקהלה. מחזותיו המאוחרים של אייסקילוס וכל מחזותיו של סופוקלס מתחילים בתמונות מלודרמטיות, בין מונולוגים או דיאלוגים, כאשר המקהלה נכנסת בסוף התמונה. כל תמונה מעין זו נקראה "פרולוגוס".

אוריפידס המציא את הפרולוג הפורמלי, המדובר לעתים ע"י דמות מן המחזה או ע"י אל חיצוני. ובו אמר מעט יותר מאשר תקציר הספור עד לרגע בו מתחיל המחזה. זהו, דרך סנקה, המקור ל"פרולוג" בדרמה האליזבטאנית. התפתחות נוספת בדרמה של אוריפידס היא, שהמקהלה הפכה לקשורה פחות לעצם העלילה. תהליך זה היה בלתי נמנע. כאשר המחזות החלו לעסוק בעניינים פרטיים יותר מאשר בעניינים ציבוריים; וכאשר העלילות החלו להסתבך מאוד, הרי נוכחותה של מקהלה הפכה להיות למביכה.

משום כך התחילה להיות (כפי שהפכה סופית במחזותיו של אגאתון המאוחר יותר) עיטור לירי מקובל, ללא קשר מידי אל העלילה. תהליך דומה קרה גם למקהלה הקומית. וכך בא הרעיון האליזבטאני של דמות חיצונית הנקראת "מקהלה" והמדברת את "הפרולוג". (ה. קיטו - מילון אוכספורד לתיאטרון)

גילה אלמגור, אהרון אלמוג

על המיתוס של מדיאה

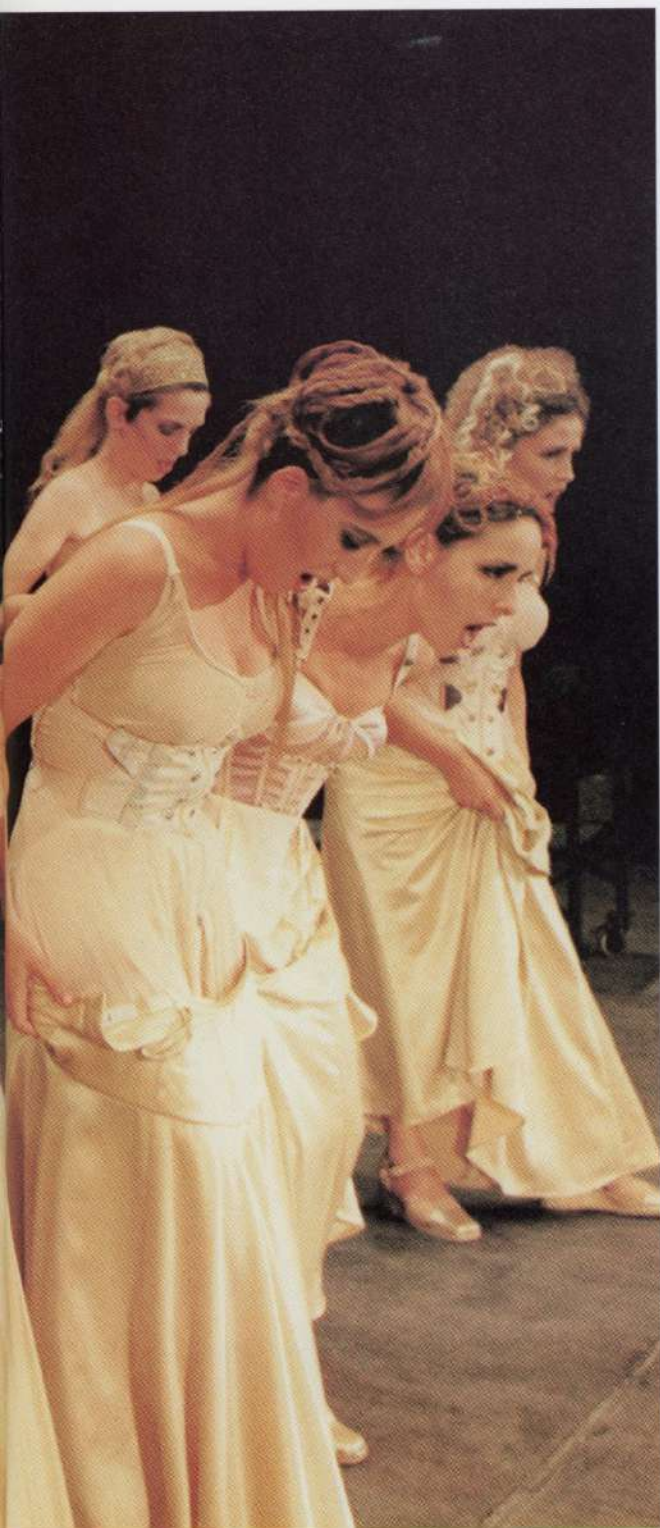
קרתאוס, מייסדה של העיר יולקוס, הוריש את מלכותו לבנו הבכור אוזון, אך אחיו הצעיר פליאס, נישל את אוזון והשתלט על הכתר. כשיאסון, בנו של המלך המגורש, מתבגר, הוא תובע מפליאס את הכס המלכותי. פליאס דורש מאחינו, יאסון, להפליג לארץ קולכים, הנמצאת בקצה המזרחי של הים השחור, ארץ שנחשבה בעיני היוונים לברברית, ולהביא משם את גיזת הזהב. רק אז יהיה מוכן לוותר על כס המלוכה. יאסון מקבץ סביבו חמישים גיבורים מכל יוון ומפליג מזרחה לעבר קולכים. כך החל המסע של הארגו, ספינת הארגונאוטים. אחרי שנים רבות של מסע הרפתקני הגיע יאסון לקולכים, בה שלט המלך איטס, אביה של מדיאה שנודעה בשל סגולות הכישוף שלה. איטס מתנה את מסירת גיזת הזהב בשורה של מכשולים שעל יאסון לעבור: עליו להרוג את הדרקון יורק האש שמגן על הגיזה, לרתום לעול שוורים יורקי אש ולזרוע את שיני הדרקון על אדמת מוות מתוכה יצמחו לוחמים חמושים אותם עליו להרוג.

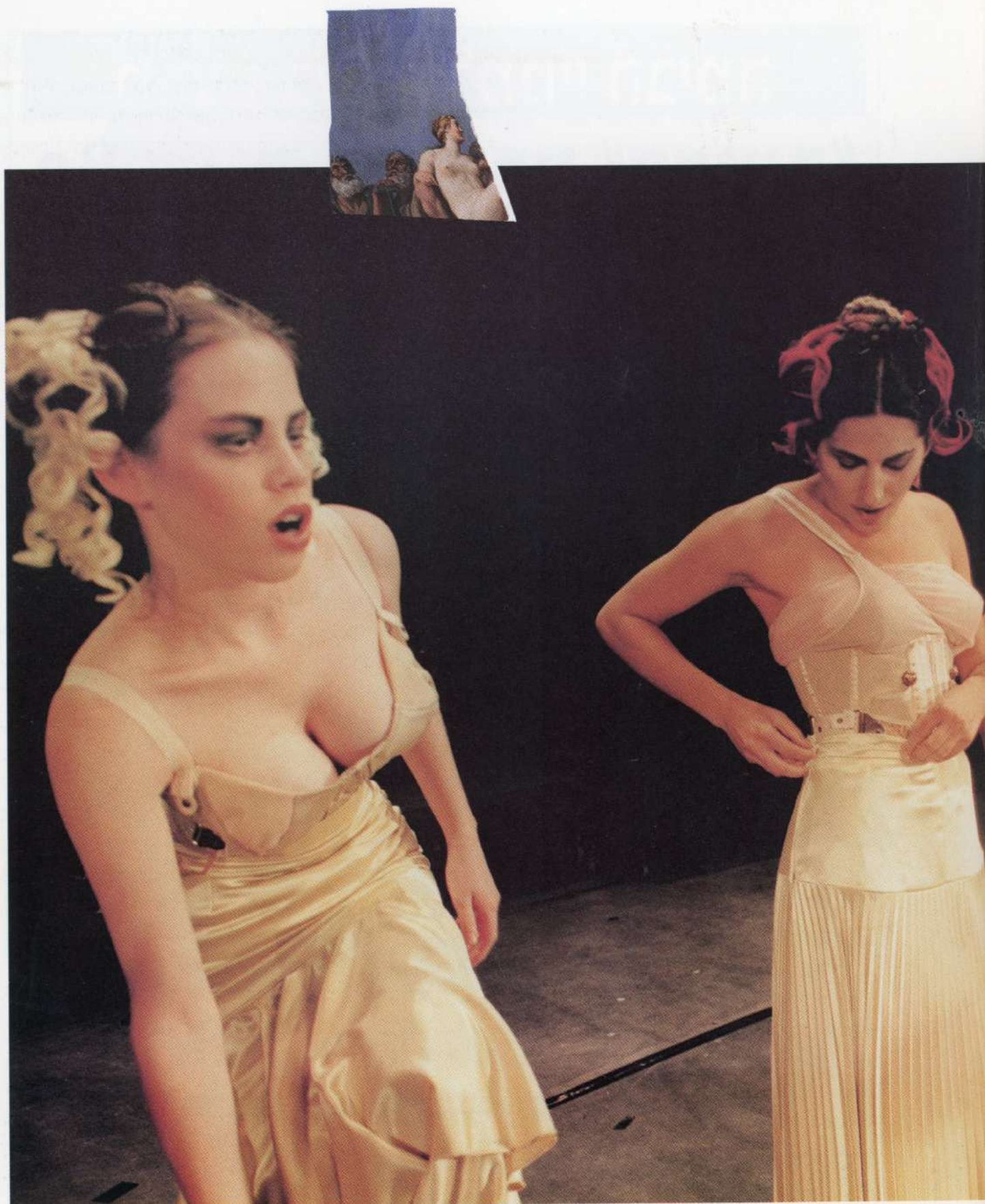
מדיאה, שנפגעה על-ידי אחד מחיציו של ארוס והתאהבה ביאסון עד כלות, נותנת לו משקאות ומרקחות ובאמצעותן הוא מצליח למלא את כל משימותיו. בתמורה מתחייב יאסון לשאתה לאישה. ככלה חרשה, היא בורחת עם יאסון על הארגו חזרה ליולקוס, וכדי להתפטר מהאניות הקולכיות ומאביה שעקבו אחריהם, היא טובחת את אחיה אפסירטוס, מבתרת את גופו ומשליכה את איבריו אל הים. איטס, אביהם, שאוסף את איברי בנו, מפגר ברדיפה והארגו מצליחה לחמוק.

עם הגיעם חזרה ליולקוס, פליאס בניגוד להתחייבותו, לא מוסר את השלטון ליאסון, על אף שהלה הביא את הגיזה מקולכים. כנקמה משכנעת מדיאה את בנותיו של פליאס לבתר ולבשל את אביהן, בהבטיחה להן שבכך יוכה בנעורים חדשים. כראיה היא מבתרת ומבשלת אייל והופכת אותו לשה. הבנות ששוכנעו, ביתרו ובישלו את אביהן. אחרי הטבח נאלצו יאסון ומדיאה לברוח מיולקוס והגיעו כפליטים לקורינתוס, בה שלט המלך קריאון. כדי להבטיח לעצמו ולילדיו מקלט איתן, יאסון נישא לבת המלך, גלאוקה. מדיאה הנבגדת מעמידה פנים של השלמה עם הנישואים החדשים, אך במירמה שולחת לנסיכה הצעירה שמלה ונזר מורעלים. כששובשת הנסיכה את השמלה והנזר, יוצאת מהם אש ושורפת אותה ואת אביה, קריאון.

בנקודה הזו סטה אוריפידס בצורה משמעותית מהמיתוס המקורי: הוא זה שהפך את מדיאה לרוצחת הילדים שלה ושל יאסון, בעוד שלפי המקורות ילדיה נרצחו על ידי התושבים הקורינתיים או על-ידי קרובי המשפחה של הנסיכה הנרצחת.

מדיאה נאלצה לברוח שוב לאתונה, שם נישאה למלך איגאוס. מכיוון שניסתה להתנקש גם בבנו תזאוס, ברחה משם לאסיה, והפכה לאם שבט המדאים.

לייקו פריזנד, איריס נייס, קרן פלולי, שירי יוסיפון, זואי טוביה, מאיה קסיר

מדיאה - מקומות ושמות

אורפיאוס - המשורר הנצחי אשר הקסים בשירתו את כל שומעיו. בנו או תלמידו של האל אפולו. אמו היתה המוזה קליופה, המוזה של השירה האפית. אורפיאוס הצטרף ליאסון במסע לחיפוש גיזת הזהב. אורפיאוס נודע בירידתו לשאול ובניסיונו להחזיר את אשתו אורידיקה, לחיים.

אינו - בתו של קדמוס מייסד העיר תבי, אשתו השנייה של אתאמס, והאם החורגת של פריקסוס והלה.

אפולון - (נקרא גם פויבוס) בנו של זאוס ואחיה התאום של האלה ארטמיס. אל הנבואה והניחוש, אל הרפואה, אל המוסיקה והאמנויות.

אפרודיטה - אלת האהבה, היופי והתשוקה.

ארגו - שם הספינה עליה הפליגו יאסון וחבריו במסע לחיפוש גיזת הזהב.

ארגונאוטים - חבריו של יאסון למסע לחיפוש גיזת הזהב.

ארוס - אל האהבה, בנה של אפרודיטה.

אריניות - (פוריות) אלות אדמה, כוחות של צדק ונקמה. נולדו, כך מספרים, מדמו של אורנוס שניגר על האדמה בזמן שסורס. במחזה של איסכילוס "נוטות החסד" מופיעות האריניות, רודפות אחר אורסטס דורשות נקמה על כך שרצח את אמו.

אתנה - (נקראת גם פאלאס אתנה) בתו של זאוס, אחת משנים-עשר האלים האולימפיים. אלת המלחמה, בעיקר בתחומי ההגנה והשמירה על העיר ועל המלך, אלת ההמצאה והמיומנות.

גיזת הזהב - הגיזה של האייל שנשלח על-ידי הרמס על מנת להציל את פריקסוס ממוות בידי אביו אתאמס. האייל נשא את פריקסוס ואחותו הלה לקולכים, הלה נפלה מגבו במהלך מעופו מעל מיצרי הבוספורוס ופריקסוס הגיע לקולכים. בקולכים פריקסוס הקריב את האייל לזאוס והגיזה נתלתה בחורשה לכבוד האל ארס, אל המלחמה, ונשמרה על-ידי נחש מפלצתי.

הליוס - אל השמש

הלס - יוון

הקטה - אלה מבין אלי האדמה. קשורה לעולם המתים. אלת הכישוף והמאגיה.

הר פליון - ההר המתנשא מעל ליולקוס, עירו של יאסון, במחוז מגנסיה שבתסליה.

הרה - אשתו ואחותו של זאוס. אלת חיי הנישואין והזוגיות. הרה קנאה לזאוס ונהגה לרדוף עד מוות את אהובותיו ואת ילדיהן. לדוגמא ניתן להזכיר את נקמתה בסמלה ובדיוניסוס.

הרמס - אל אולימפי. בנו של זאוס ושל הטיטנית מאיה. הרמס מתאפיין במעבר בין תחומים: הוא שליחו של זאוס, מעביר את המתים לתחומו של האדס, אל השאול, שומר ומגן של הנוסעים בדרכים, פטרונם ומגינם של הסוחרים והגנבים.

זאוס - השליט העליון של האלים האולימפיים. אל השמיים ומזג האויר. כלי הנשק שלו היה הברק. **מוזות** - תשע בנותיהן של זאוס והטיטנית מנמוסונה ('הזיכרון') אלות האמנויות, המוסיקה והריקוד, השירה האפית והלירית, הטרגדיה והקומדיה, ההיסטוריה והאסטרונומיה.

סימפלגדים - הסלעים המתנגשים. סלעים המצויים משני עברי פתח הבוספורוס. יורדי הים האמינו שהסלעים מתנגשים זה בזה בסערות גדולות. סלעים אלו הוו את המכשול הראשון והחשוב במסע הארגונאוטים. **סקילה** - מפלצת מים היושבת במיצרי מסינה. סכנה לכל יורדי הים.

פליאס - מלך יולקוס, לאחר שחטף את השלטון מאזון, אביו של יאסון ואחיו החורג. הבטחתו ליאסון שיחזיר לו את המלוכה אם וכאשר יאסון יחזיר ליולקוס את גיזת הזהב, גרמה ליציאת הארגונאוטים למסע. פליאס לא עמד בדיבורו וכנקמה, מדיאה גרמה לבנותיו להרוג אותו. מעשה זה גרם לבריחתם של יאסון ומדיאה לקורינת. **קולכים** - ארץ מולדתה של מדיאה, בירתה הים השחור. **קורינתוס** - העיר בה מתרחשת עלילת המחזה. **תמיס** - טיטנית, בתם של אורנוס (השמים) וגאיה (האדמה). פטרונית הצדק והסדר.

על עיצוב החלל

החלל המרכזי בו כלואה מדיאה, מעוצב בהשראת "ארכיטקטורה של מחסנים", קירותיו עשויים פח אפור וקר, הפתחים בו מסורגים. הוא מלא במיטות ברזל חשופות ומלוכלכות המזכירות בתי סוהר ומחנות פליטים.

בניגוד חריף ועז, שרועות על המיטות בנות המקלה בשמלות ערב צהבהבות. הן צופות בגיבורה הכלואה בתוכן, תחילה כזרות ואח"כ כנשאבות לתוך המאבק שלה. עיצוב החלל להצגת "מדיאה" צמח בעקבות חודשים רבים של העמקה בטקסט ושל בניית דימויים חזותיים.

הדימויים נולדו בצמדים של ניגודים; גברי מול נשי, שליט מול נשלט, מלך מול אסירה פוליטית, מחסן מלוכלך מול וילונות משי צהובים, רצח ילדים מול חרסיות ורודות של חדר רחצה לנשים, סמל לאינטימיות ונקיון. פרולוג, בסיטואציה של ציפיה בפרוזדור צר ולחץ, מול סיום (פינאלה), בו נמחץ מתקן הכליאה הגברי בידי מדיאה בנצחון מוחלט ומוזר.

מרים גורצקי

על המוסיקה

במחזה "מדיאה" מתייחס אויריפידס במפורש ל'מוזות המשוררים' לזמר רב ההשראה של הנבל' ול'לילים הענוגים' שבדו הקדמונים בעוד עולםם חרב.

המוסיקה בהצגה שביים רוברט וודרוף קשורה בטבורה למסע הריגשי שעוברות הדמויות במחזה. מתחושת האסון המקדימה את הופעתה של מדיאה ועד לסיום הכל-כך פאטלי של ההתרחשות הבימתית, על הבמה ניצבת מקהלת נשים - מעין בנות דמות ושותפות בעל כורחן לגורלה של מדיאה וקולן המוסיקלי משקף את התפוררותה של מראית העין השפוייה.

בחרתי במספר נושאים קוליים המשתרעים מן הצעקה הפראית ועד המנגינה הצועדת לכיוון לא מוגדר ומהן טויות את המארג המוסיקלי של ההצגה. הזמרות על הבמה נדרשו למיצוי קולי טוטאלי כשלצידן מופיעות נגניות בכלי הקשה וצ'לו שטווח ההבעה והכלים שלהן נע מכוסות בדולח דקות ועד צינורות מתכת חלודים, כל אלה מלווים, מתייעצים ולעתים אף מנבאים את ההתרחשות הדרמטית שעל הבמה.

עודד זהבי

על עיצוב התלבושות

המחזה "מדיאה" הוא מיתוס המאפשר גישות ואינטרפטציות מגוונות, שיכולות להשתייך לתקופות שונות.

התלבושות מעוצבות כרעיונות - סמלים, המשקפים מצב רגשי נתון ועכשווי של הדמויות, ללא התייחסות לתקופה או למקורות הקלאסיים.

ההתייחסות לציבעוניות בתלבושות, תורגמה גם היא לשפת סימנים, כך שכל צבע נושא משמעות ערכית; למשל: הצהוב-זהב, סימן עבורנו את השלווה והשקט הנפשי, השחור התייחס לעתיד הלא ידוע והמאיים ואילו הורוד; צבע שייחסנו לו עדינות ושבריריות חשופה, יכול לנוע על הסקאלה שבין הלבן הטהור לבין האדום של הדם והמוות. הדמויות עוברות במהלך ההצגה שינוי המקביל לתהליך שעובר על מדיאה. הן קשורות ומשקפות את עולם האישה. עולמה של מדיאה.

אנה כרושצ'ובה

דודו בן-זאב, מרים גורצקי, אולגה בירמן

עודד זהבי, רוברט וודרוף

אנה כרושצ'ובה

Карфон
с уберале
и флуриба
по криво

סקיצות: אנה כרושצ'ובה

יוצרי ההצגה

שמעון בוזגלו (נוסח עברי)

משורר ומתרגם. מפרסם משיריו בכתבי-עת שונים. תרגם את "מדיאה" לעברית גם עבור התיאטרון הלאומי היווני.

רוברט וודרוף (בימוי)

ביים בארץ את ההפקות: "המתחזה" ו"היהודי זיס" (ת' באר-שבע) ובפרייפקט שטרנהיים את "המאובן" ("הבימה"). ביים בתיאטראות בולטים, ביניהם: Lincoln Center, American Repertory Theatre, Arena Stage, Sydney Arts Festival, באמריקה, אירופה ואוסטרליה, ביניהם: Spoleto Theatre Festival, Olympic Arts Festival - L.A. ובפסטיבל ירושלים. בין המחזות שביים: 8 מחזות של סס שפארד, כולל Buried Child (שזכה בפרס "פוליצר", 1979), כמו כן, "הדוכסית ממלפי" (מאת ג'וזף וובסטר), "ג'ונגל הכרד", "בעל", "אדם הוא אדם" (מאת ברטולד ברכט), קומדיה של טעויות, "הסערה", "יוליוס קיסר" (מאת שקספיר).

מרים גורצקי (תפאורה)

ילידת פולין. למדה עיצוב במה ותלבושות בחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א וכן אמנויות פלסטיות. מ-1976 עיצבה כ-60 הפקות בארץ ובחו"ל. מ-1980 מלמדת עיצוב תפאורה ותלבושות במגמה לעיצוב של החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. כיום ממלאת את תפקיד ראש המגמה. חונכת העיצוב בפרייפקט שטרנהיים.

עודד זהבי (מוסיקה)

בעל תואר דוקטור בקומפוזיציה ורואה בג'ורג' קרמב את מורו העיקרי. יצירותיו בוצעו ע"י כל התזמורות הישראליות, ע"י תזמורת קירוב בניצוחו של ואלרי גרגייב, התזמורת הפילהרמונית של צפון מערב גרמניה וגופי ביצוע חשובים באירופה וארה"ב. בימים אלה הקליטה התזמורת הפילהרמונית של לונדון את הקוצ'רטו לכינור מפרי עטו. בתיאטרון הלחין מוסיקה להצגות: "שיינדלה", "פנטסיה לפסנתר" (קאמרי), "אנטיגונה" (החאן), "סתיו ימיו" (בית ליסין), "על החיים ועל המוות", עיבוד וניהול

מוסיקלי ("הבימה"). בקולנוע: סרטי תעודה עבור ABC, CARAD + BBC, "המקלחת", "קיצור תולדות האוהבים", "אחרי החגים". בסתיו 1999 תעלה האופרה הישראלית החדשה את "החשודים" אופרה מפרי עטו. מרכז את לימודי המוסיקה באוניברסיטת חיפה ומלחין הבית של התזמורת הקאמרית הישראלית. זהבי הוא זוכה פרס רה"מ 1995, פרס אנגל 1995-6 ופרסי אקו"ם 1994, 1996.

אנה כרושצ'ובה (תלבושות)

נולדה ברוסיה 1957. בעלת תואר בעיצוב, מטעם האקדמיה לתיאטרון וקולנוע בלנינגרד. עיצבה תפאורה ותלבושות למרבית התיאטרונים המוסיקליים של בריה"מ. עבדה בתיאטרון "קירוב" בלנינגרד והשתתפה בתערוכות בינלאומיות. בארץ עיצבה תלבושות לתיאטרון גשר, ביניהן בהצגות "טרטיף", "כפר" ו"עיר". זכתה בפרס התיאטרון הישראלי לעיצוב תלבושות 1996, 1998. בעת האחרונה עיצבה תלבושות להצגת "בוסתן ספרדי" ב"הבימה".

סער מגל (כוריאוגרפיה)

בין עבודותיה האחרונות ככוריאוגרפית: "פריקלס" (פיקולו תיאטרון, מילאנו '98, במאי - קריסטוף וארליקובסקי). "שין" ("הרמת מסך" '97), "המתחזה" (ת' באר-שבע '94, בימוי - רוברט וודרוף, ו-Theatre For a New Audience בניו יורק '97), "שיא אפסי" (אנסמבל בת-שבע '96), "היהודי זיס" (ת' באר-שבע '96, בימוי - רוברט וודרוף), "Furniture Showroom" (לונדון '96), "המלאך המקורקע יוסי" (אנסמבל בת-שבע '96), "מסך פנדורה" (אנסמבל בת-שבע '95), "מתחת לחגורה" (להקת קול ודממה '95), "הילד והדולפין" (סוזן דלל '93, '94). זכתה במילגות ופרסים ביניהם: מקום ראשון בתחרות כוריאוגרפים "בדרך ללונדון" '93, מקום ראשון בתחרות לכוריאוגרפים צעירים במסגרת "פסטיבל כרמיאל למחולות" '93. עיצבה תנועה להצגת "המאובן" ב"הבימה".

אבי-יונה בואנו (במבי) (תאורה)

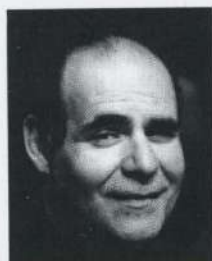
עיצב תאורה למופעים מוסיקליים של אמנים, להקות רוק, אופרות, להקות מחול, בארץ ובחו"ל. בין עבודותיו - בתיאטרון הקאמרי: "מקבת", "הכסאות", "קול נדרי", "החולה המדומה", "ווייצק '91", "רומיאו ויוליה", "מלאכים באמריקה", "האשה המופלאה שבתוכנו". בתיאטרון באר-שבע: "מהומה רבה על לא דבר", "זינגר", "מאדאם בטרפליי". בתיאטרון גשר: "טרטיף", "כפר", "עיר", "שלוש אחיות", "דון ז'ואן". בתיאטרון "הבימה": "הופס והופלה", "מקבת", "רוחות", "כריתת ראש", "הר לא זו", "מנדראגולה", "אכזר מכל המלך", "הדיבוק". בלהקת בת-שבע, עם אוהד נהרין: "שקיעת הטיטניק", "קיר", "ארבוס", "מלכות גולוב", "אנאפאזה", "זינה", "פרפטוס", "מבול", "חלב שחור", "פסומדו". באופרה הישראלית: "קוולריה/פליאצי", "המסע לפוליפניה", "כך עושות כולן", "חלום ליל קיץ", "נבוקו".

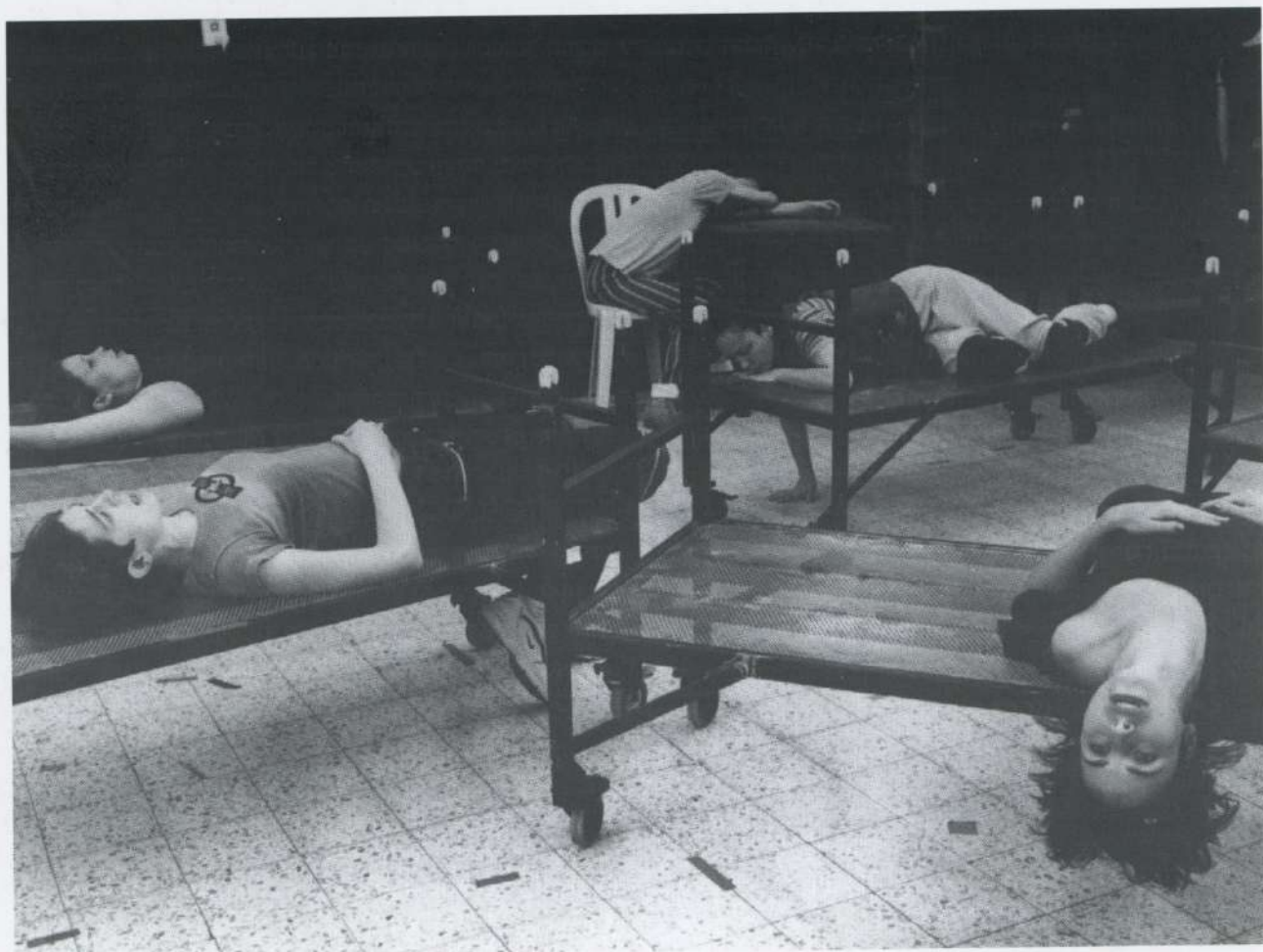
גילה אלמגור, רוברט וודרוף

סער מגל

אבי-יונה בואנו (במבי)

מתוך החזרות

השחקנים (לפי סדר הא"ב):

גילה אלמגור (מדיאה)

החלה בקריירה כשחקנית מקצועית ב"הבימה" בגיל 17. במשך שנתיים השתלמה במשחק בניו-יורק אצל אוטה האגן ולי שטרסברג. לאחר שובה ב-1965 שיחקה ברוב התיאטראות בארץ. השתתפה בהצגות רבות וגילמה תפקידים ראשיים: "אנה פרנק", "ז'אן דארק", "פיטר פן", "לאחר הנפילה" (מגי), "ציד המכשפות" (אליזבת פרוקטור), "שלוש אחיות" (מאשה), "השחקן" (נינה), "הכלה וצייד הפרפרים", "ועידת פיסגה", "הנאהבים" (מינה), "כולם היו בני", "דואט לאחת", "רוחות" (גב' אלוינג), "מאסטר קלאס" (מריה קאלס). השתתפה בקרוב ל-50 סרטים, ביניהם: "מצור", "מלכת הכביש", "הבית ברחוב שלוש", "החיים עפ"י אגפא", "הקיץ של אביה", "שחור", "לילסדה" ולאחרונה תפקיד ראשי ב"מסוכנת". זכתה בפרסים רבים, ביניהם: "שחקנית השנה" בתיאטרון בשנים: 1965, 1967, 1969, 1970, 1973, "שחקנית השנה" בקולנוע בשנים: 1969, 1971, 1973, 1980, 1988. כן זכתה ב"פרס השחקנית הטובה" בפסטיבל הסרטים בשיקגו ובפסטיבל הסרטים באטלנטה לשנת 1969 ובסן-פרנסיסקו. זכתה ב"פרס מרגלית" 1985, ב"פרס רובינא" 1988, ופרס "מנורת הכסף" לשחקן הקולנוע המצטיין 1989. בתיאטרון בית-ליסין בשיתוף תיאטרון חיפה העלתה את הצגת היחיד "הקיץ של אביה", המבוסס על סיפורה הראשון. על תפקיד זה זכתה ב"פרס רובינא". ההצגה רצה מאות פעמים ברחבי הארץ וממשיכה להופיע בגירסה האנגלית ברחבי העולם. הספר "הקיץ של אביה" תורגם לשפות רבות. הסרט "הקיץ של אביה" הופק בשיתוף בין גילה אלמגור ואיתן אבן ובו היא מופיעה בתפקיד האם, הסרט גרף פרסים בינלאומיים רבים, ביניהם: "דב הכסף" בברלין, "שיבולת הזהב" בספרד, "סינה קיד" בהולנד ועוד. את הסרט "עץ הדומים תפוס" הפיקה בשיתוף עם איתן אבן. הסרט הוקרן בפסטיבל קאן וזכה בפרס "ז'ולגין" 95 בפסטיבל הסרטים בירושלים. שופטת בפסטיבלי סרטים בינלאומיים, לאחרונה בפסטיבל קרלו ויוארי בצ'כיה היתה נשיאת חבר השופטים.

אהרון אלמוג (איגאוס)

סיים את בית-הספר הדרמטי שליד "הבימה". מאז גילם תפקידים רבים ברוב התיאטראות בארץ. היה בין מקימי תיאטרון החאן הירושלמי. בין ההצגות הבולטות בהן שיחק: "מנדראגולה", "חמורים", "צ'יפס עם כל דבר", "וויצ'ק", "אורזי המזוודות", "יאקיש ופופצ'ה", "אנשים בלילה", "ילדי קנדי", "חסות", "רוחות", "הנאהבים", "אולס מס' 6", "הכפיל". השתתף בסדרה "ניקוי ראש" בטלוויזיה. את עבודתו כבמאי החל בשנים האחרונות. בין ההצגות שביים: "הפרדס" (בתיאטרון "הבימה"), "שש שעה רקובה" (בתיאטרון בית-ליסין), "הקן", "רכוש נטוש", "שיץ", "אחרי החגים", "שלוש אחיות", "העלמה ג'וליה" (בתיאטרון הקאמרי). ב-1987 התמנה למנהל האמנותי של קבוצת התיאטרון בנה-צדק וביים במסגרת זו את: "האזרח העומד מעל לכל חשד", "החייל הטוב שווייק", "נעורי ורדה'לה", "הירושה". בתיאטרון באר-שבע ביים את: "ציד המכשפות",

בתיאטרון חיפה ביים את: "תינוקות לילה", "כובע הקש האיטלקי", "המיליונרית מנאפולי". משתתף בפרויקט שטרנהיים, בהצגות: "התחתונים", "הסנוב", "המאובן".

דודו בן-זאב (חונך)

בוגר ביה"ס ע"ש תלמה ילין והסטודיו של ניסן נתיב. השתתף בהצגות - בתיאטרון "הבימה": "לילות הדבש והאימה" (הסגן), "הילד חולם" (האב), "מר סלימאר המתוק" (פיטואה), "זעקי ארץ אהובה" (מארק איילנד), "רוקדים בלונאסה" (ג'רי), "מקבת" (רוס), "החייל האמין שווייק" (סרן לוקאש), "סיראנו" (דה גיש), משתתף בפרויקט שטרנהיים בהצגות "התחתונים", "1913", "המאובן". בתיאטרון נוצר: "פנתסילאה" (אכילס). בקולנוע: "שתי אצבעות מצידון", "לא שם זין", "שירת הסירנה". בטלוויזיה: "תרנגול כפרות", "הם יגיעו מחר".

עופר זוהר (קריאון)

בוגר "בית צבי", מחזור 89. בתיאטרון הספריה: "נשיקת אשת העכביש" (ולנטין). בתיאטרון "הבימה": "זהב" (פסח), "אדם" (זלצמן), "על עכברים ואנשים" (סלים/לני). "ליל העשרים" (אפרים), "בחורים טובים" (קנדיק), "פצפונת ואנטון" (רוברט השד), "חתולה על גג פח לוהט" (גופר), "מסע ארוך אל תוך הלילה" (גיימי), "היפוליטוס" (שליח), "נושים" (אדולף), "הדה גאבלר" (ססמן), "שלוש אחיות" (אנדי), "מלינקי" (רוזנבאום), "12 המושבעים", "מארחים את מר סלואן" (אדי), "כריתת ראש" (הסוהר), "מריס", "על החיים ועל המוות" (טשרניחובסקי), "ההולכים בחושך" (מחשבת דג מלוח). בתיאטרון לילדים ולנוער: "הגולם" (הגולם), כמו כן הופיע בתיאטרון "נוצר" במחזות מלחמה, בתפקיד הבן ובתיאטרון ז'ראר בכר ב"נסיכה טורנדוט".

אורה מאירסון (אומנת)

בוגרת "בית-צבי" 1983. שיחקה בתיאטרון החאן וב"הבימה". בין תפקידיה ב"הבימה": "פצפונת ואנטון" (גב' אנדכט), "מחול המוות" (אליס), "מסע ארוך אל תוך הלילה" (קתלין), "הילד חולם" (נער פסח), "הדה גאבלר" (ברטה), "רוקדים בלונאסה" (אגנס), "הבחורים בדלת ממול" (גב' וורן). "השושנה המקועקעת" (ג'וזפינה), "סיראנו" (ליו, האחיות קלייר), משתתפת בפרויקט שטרנהיים בהצגות "הסנוב", "המאובן".

רבקה נוימן (ראש המקהלה)

בוגרת ניסן נתיב. שיחקה בתיאטרון: באר-שבע, הקאמרי, חיפה, החאן, "הבימה". בהצגות: "רומיאו ויוליה" (יוליה), "בית ברנרדה אלבה" (אדלה, מרטריו), "הנשים האבודות מטריויה" (קסנדרה), "רכוש נטוש" (אלינור), "נשים בצמרת" (אנג'י), "ציד המכשפות" (אליזבת), "שלוש אחיות" (נטשה), "הבית של מרווין" (בסי), "כריתת ראש" (שולייט גורף הביבים), משתתפת בפרויקט שטרנהיים בהצגות "התחתונים", "הסנוב", "המאובן". בקולנוע: "אלפי נשיקות קטנות", "תל-אביב - ברלין", "ברלין ירושלים", "החיים על פי אגפא", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "מר באוס".

דודו בן-זאב, אורה מאירסון

לני שחף (שליחה)

למדה משחק באוניברסיטת ת"א. שיחקה בתיאטרון באר-שבע בהצגות: "המתחזה" (ביאטריס), "היהודי זיס" (הדוכסית), "חלום ליל קיץ" (הלנה). ב"הבימה": "יונה יונה" (יונה וולך) השתתפה בפרויקט שטרנהיים בהצגות "התחתונים", "הסנוב", "1913", "המאובן". בתיאטרון הפרינג': "הטיפול" (אן) אותו גם תרגמה.

דורון תבורי (יאסון)

בשנים האחרונות הופיע, בין השאר, ב-"אורסטאה" של אייסקילוס (הצגת יחיד), "המתחזה" (של מידלטון וראולי) "סיד" (מאת תומאס ברנהרד), "היהודי זיס" (מאת פאול קורנפלד), "הדוד וניה" (מאת צ'כוב), "אנטיגונה" (מאת אנואי). תרגמו לתיאטרון: "קרב של שחור וכלבים", "הרציף המערבי" (מאת ברנאר-מארי קולטס), "העלמה והמוות" (מאת אריאל דורפמן), "בני ערובה" (מאת רובלס), "אנטיגונה" (מאת ז'אן אנואי). בעת האחרונה ייסם ומנהל את פרויקט שטרנהיים בהבימרתו ומופיע בו בתפקידי פרנק סקארון ("התחתונים"), כריסטיאן מאסקה ("הסנוב", "1913"), אגו פון בוהנה ("המאובן").

מקהלת נשים

זואי טוביה

שרה מגיל 9 כסולנית במקהלת "מורן". תלמידת האקדמיה למוסיקה ולמחול ע"ש רובין בירושלים. הופיעה כסולנית עם התזמורת הקאמרית הישראלית. שרה תפקיד ראשי באופרה "הנער והקסמים" מאת ראוול. סיימה לימודי משחק בתיאטרון החדר של אמיר אוריין. משתתפת בהצגה "על החיים ועל המוות" ב"הבימה".

שירי יוסיפון

תלמידת האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין באוניברסיטת ת"א, בכיתת הפרופסור תמר רחום. משחקת בתפקיד סופי דה-פלמה בהצגת "מאסטר קלאס" בתיאטרון "הבימה".

איריס נייס-הדר

למדה מחול בסדנא הבין קיבוצית שבקיבוץ געתון. רקדה ב"אנסמבל בת-שבע" כשנתיים במהלכן יצרה כוראוגרפיה לז'אנר דאנס - "במקום רחוק מהאדמה" בבימויו של איתן בן-נון. ניהלה שנתיים חזרות בלהקת "אנסמבל בת-שבע". למדה בבית הסף לשירת מקהלה - לוינסקי. רקדה בלהקתו של עידו תדמור ביצירות: "הסיר של סימה", "ת"א". בשתי היצירות עיצבה את התלבושות. יצרה כוראוגרפיה ללהקת "מוזע" - "תרשים". רקדה בתיאטרון באר-שבע במחזה "המתחזה" בבימויו של רוברט וודרוף. מלמדת מחול ברחבי הארץ.

קרן פלולי

שרה מגיל 9 במקהלת "אנקור". הופיעה כסולנית עם התזמורת הסימפונית חיפה בניצוח סטנלי ספרבר. תלמידת האקדמיה למוסיקה ולמחול ע"ש רובין בירושלים, במחלקה הווקאלית אצל הגב' ביביאנה גולדנטל. משתתפת בהצגה "על החיים ועל המוות" ב"הבימה".

לייקו פריזנד

ילידת ת"א. עומדת לסיים את לימודיה לתואר ראשון במחלקה הווקאלית של האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין בירושלים, תלמידתה של הגברת אגנס מסיני. השתתפה בהפקת האופרה הישראלית החדשה "בוריס גודונוב" מאת מוסורגסקי.

מאיה קסיר

תלמידה באקדמיה למוסיקה ולמחול ע"ש רובין בירושלים. מגיל 9 שרה במקהלת "אנקור". הופיעה כסולנית ביצירתו של לוציאנו בריו "אופנים" בטורינו, איטליה, וביצירותיו של עודד זהבי "קשת" ו"סתיו". ב"הבימה" מופיעה ב"על החיים ועל המוות". השתתפה בכיתות אמן של אבלין טאב ואנטוני רולי בירושלים ובקורס של אמה קירקבי באנגליה. בספטמבר 1998 תופיע כסולנית בקונצרט פתיחת העונה של התזמורת הקאמרית הישראלית בניצוח סאלבדור מסקונדה.

נגניות

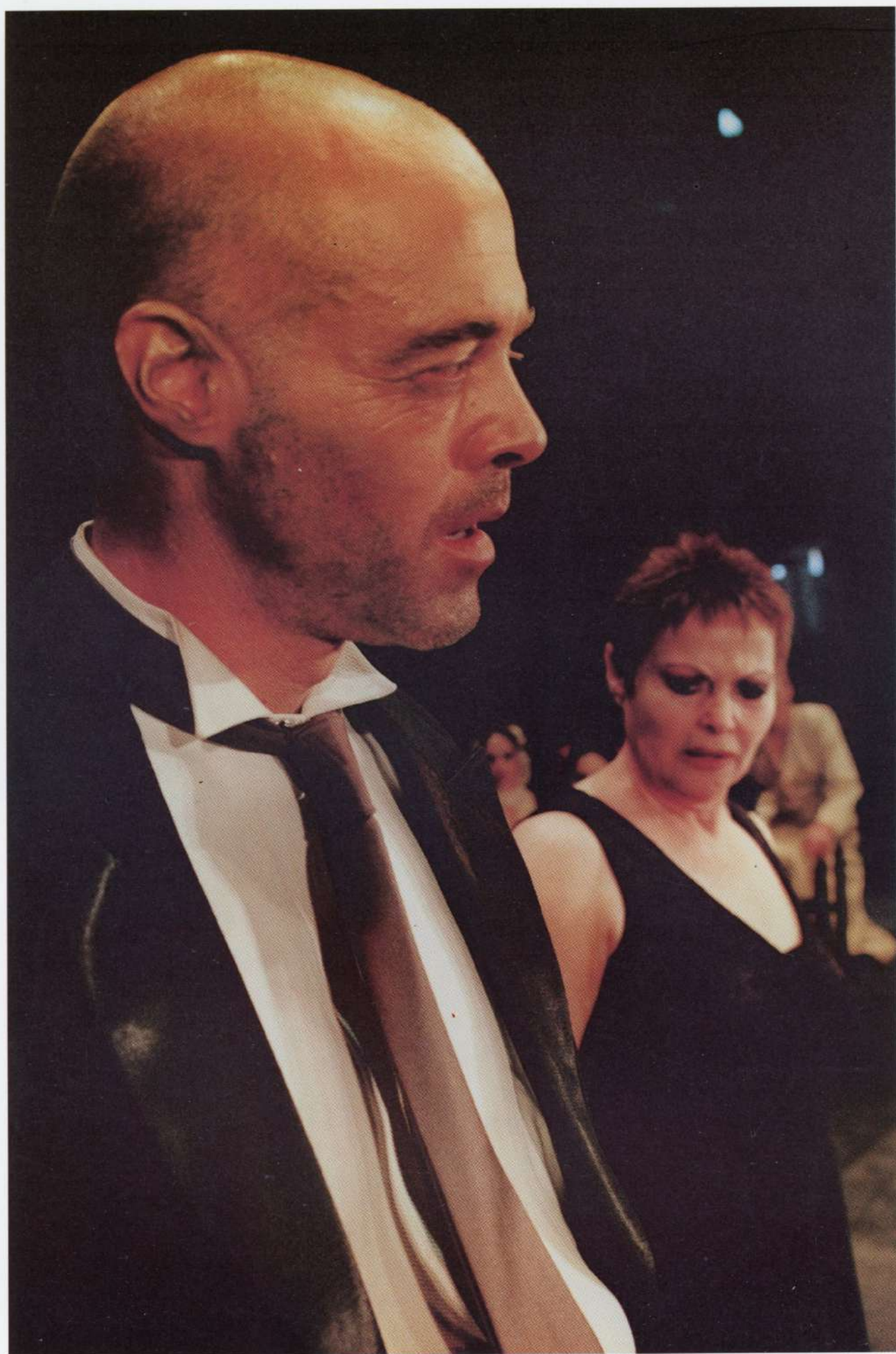
קרן פנפימון (כלי הקשה)

השתתפה במספר פסטיבלים: כפר בלוס '97, '96, '94, מוסיקה דה-קאמרה (סוזאן דלל '95). הביאנלה למוסיקה בת זמננו ('98, '96), פסטיבל ישראל '94 בקונצרט מיצירות יוני רכטר ושלמה גרוניץ. בקיץ '98 השתתפה בקונצרט הסיום של פסטיבל "קשת אילון". קרן היא נגנית כלי הקשה של "אנסמבל המאה ה-21", הופיעה והקליטה עם קבוצת "מוסיקה נובה". ב-'95 ניגנה רסיטל סולו בסידרה "צעירים במרכז" במרכז המוסיקה בירושלים, בו ביצעה בהשמעת בכורה יצירה שכתב עבורה אריק שפירא "עור התוף". הופיעה כנגנית אורחת עם כל התזמורות הישראליות החשובות. הקליטה עבור CRI (ניו יורק), עבור "מוסיקה בישראל" ועבור האלבום "עבודה עברית".

יעל רובינשטיין (צ'לו)

תלמידת האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין בת"א. למדה צ'לו אצל פרופ' עוזי ויזל, כיום תלמידתו של מר הלל צורי. זוכת מילגות קרן תרבות אמריקה-ישראל משנת 1989, ובוגרת היחידה לנגנים צעירים במשכנות שאננים.

גילה אלמגור, דורון תבורי

גילה אלמגור, אהרון אלמוג

מדיאה - הפקות העבר ב"הבימה"

1955 / בימוי: פיטר פריי / בתפקיד מדיאה: חנה רובינא / בתפקיד יאסון: ישראל בקר

צילום: יעקב אגור

1981 / בימוי: דוד לוי / בתפקיד מדיאה: מרים זוהר / בתפקיד יאסון: אלי דנקר

הבימה התיאטרון הלאומי

מנהל כללי ומנהל אמנותי: יעקב אגמון

וועדה אמנותית:

יעקב אגמון

איציק ויינרסון

ד"ר גד קינר

חנן שניר

במאי בית: חנן שניר

מחזאי בית: גלעד עברון

מנהל המחלקה החינוכית: גד קינר

שחקני התיאטרון

אלון אבוטבול, נירית אהרונ'שוויצר, נצר אלוני, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, דפנה ארמוני, ליאור אשכנזי, אורי בדר, איגור בוריסוב, ישראל בידרמן, דינה בליי, אורי באני, רוני בליץ, זיו בלסיאנו, דודו בן-זאב, דביר בנדק, שלמה בר-אבא, שמחה ברבירו, רבקה גור, טל גינת, גלית גיאת, אודי גיל, איציק דוד, תחיה דנון, ברוך דרור, יעל הדר, רוברט הניג, ירונה הראל, וויליאם זויזל, שמואל וילוז'ני, שרית וינוגרד, גיא זוראד, עופר זוהר, נאוה זיו, חיים חובה, סיגי חזמה-פריצקר, שרית חן, ויקטוריה חנה, יוסי טולדו, שלמה סרלובסקי, יוסי יבלונקה, שירי יוסיפון, יעקב כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, יובל כרמי, שמעון לב-ארי, אמיר לוי, רענן לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדא, אורה מאירסון, אברהם מור, רמה מסינגר, דורי נאומנקו, יגאל נאור, רבקה נוימן, אייל נחמיאס, שחף סגל, אברהם סלקטר, מיכה סלקטר, אדוה עדני, אילווה עשת, שרה פון-שוורצה, אמירה פולן, רובי פורת-שובל, אבישי פיש, אלכס פלג, יינון צפירי, לילך קוך, רוזינה קמבוס, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולירי, דרור קרן, חלי קניזו, אורי רביץ, נתי רביץ, אורנה רוטברג, יוסי רחמני, דב רייזר, פולי רשף, גיוש שגיא, יגאל שדה, רג'ין שושן-ציטיאט, לני שחף, אמיתי קדר, שלום שמואלוב, יבגני שפובלוב, רועי ששון, דורון תבורי, שלמה תרשיש.

הבימה - קבוצת הצעירים

במאי ומנהל אמנותי: אילן רונן
סער בן-יוסף, דוויט גביש, אלי גלפרין, אילן גנני, שירלי דשא, מיכאל וייגל, שי זביב, גיא לואל, גיא מסיקה, בוריס סיחון, יוסי עיני, שרון רג'יניאנו, רויטל שניר.

השחקנים הוותיקים

מוסקו אלקלעי, יהודה אפרוני, משה אשרוב, נחום בוכמן, ישראל בקר, רולף ברין, שלמה בר-שביט, שושנה דואר, יעל דרויאנוב, מרים זוהר, עדה טל, אליעזר יונג, שמואל עצמון, שמעון פינקל, טובה פרדו, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, ישראל רובינצ'יק, אברהם רונאי, יצחק שילה.

מנהל אדמיניסטרטיבי: בני צרפתי

מנהלת כספים: אודליה פרידמן

עוזרת למנהל האמנותי: רות טון-מנדלסון

עוזרת למנהל האמנותי: רויטל שקורי

מזכירת התיאטרון: יעל בן-זאב ברזילי

פרסום ויחסי ציבור: יעקב הכהן

מנהל כח אדם: חייא בירן

מזכירת מנכ"ל: מירי גביש

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה

רכזת הנה"ח: רינת שני

תקוה חפץ, טלי דובינסקי, מירי זמבל,

שלי עוזר, עירית כספי.

שיווק

מנהלת מכירות: ענת נתן

מנהלת מחלקת נוער: אורנה דנילוב

סיגל סויד

מנהלת מכירות חוץ: יפעת גרתי

מנהלת מח' שרות לקוחות-מנויים: ורד ויסמן

מנהלות משמרת: טלי ורובין, לילך זוהר

קופאים: אייל אוחנה, לירון פדר

מינהלה - אחזקה

מנהל הבית: חיים אמויאל

חשמלאי הבית: סלומון עובדיה

כתבנית: ציפי זמיר

מרכזנית: מלכה דאוס

פקידת כח-אדם: שוש בן-דוד

מחסנאי: אברהם פפו

סדרן ראשי: דוד עמר

הפקות

מנהלת הפקות: טל הררי, דפנה צומן-ויינברג

מנהלות הצגות: ירדנה אסולין, אדווה טמקין,

איריס קרדי, מירי רבי, שרון שפירא.

אגודת ידידי "הבימה"

מייסדת ונשיאת כבוד: אורה גולדנברג

יו"ר: רות איזקסון

מזכ"ל: שפרה אלוביץ

מזכירה: תמי שנהב

צוות טכני

מנהל טכני ראשי ומנהל ייצור: גדי בר-עוז

ציירת תפאורה: מירטה ריינרמן

עוזר לציירת תפאורה: ויקטור קינס

מסגריה: מאיר אביב, מיכאל גבנט

אחראי נגריה: רוני סלם.

נגרים: מתי לקסמן, יבגני סולוס, תמיר אלפיה.

מעצבת ומנהלת מח' פאות: אסנת עדי.

פיאניות: שרה גורי, מלכה גרשונביץ, נדיה

סמורגון, עירית אבידן.

מנהלת מתפרה: דניס לנגי.

תופרות: ציונה אוחנה, חנה חסין, לודמילה

טורצקי.

מעצב תאורה ראשי: נתן פנטורין

מנהל מחלקת תאורה: מאיר אלון

יורק אורוושר, רונן גלובנסקי, שלמה יחזקאל,

ראובן יצחק, אריה כץ, רונן צור, אורי פולאצ'ק,

משה שיכמן, יעקב שפיצברג.

מנהל מחלקת קול: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאונד פרל

מפעילי קול: סטס גוטמן, סאשה דולנוב, יוסי

מונסה, שושי זק, עמוס סיאני, יואב עצמון, פאר

קנטרוביץ, עודד שחר, שקד ווקס

מחלקת ייצור אביזרים:

מנהלת - טלי זליגמן-שטוקהמר

אירינה ויינברג, ויטלי רוזנפוט.

מנהל מחלקת במה: נתן לייבוביץ

ערן בוצר, שמואל בושרי, בוריס בריק, אולג

גודפריאק, יעקב דורון, מנחם ואחנן, רמי לוי,

מוטי לוי, אבי מועלם, איתן ממיה, עמוס נימני,

איגור סולוס, איתן סיבליה, יוסף פרג, מאיר

פרץ, יעקב קדישמן, חיים רובין, אייל רחמיה,

אבי שלמה.

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

מנהלת - חנה נחמד

רינת אריפול, טלי דיין, חני חי, כרמית מיינסון,

גייטה מילר, מירה עוואד, זהר עתי, רוחמה

רוזנבאום

להפקת "מדיאה":

ניהול ייצור תפאורה: גונר זטרברג, חזי שלמה

ביצוע תפאורה: "אירגונית"

עיצוב וביצוע פאות: אסנת שגיא

מנהל טכני: איתן סיבליה

סגן מנהל טכני: מירו פרץ

ביצוע תאורה: ראובן יצחק

עריכת סאונד דיגיטלית: אריק אביגדור

הפעלת סאונד: עמוס סיאני

ביצוע תלבושות רהיטים, אביזרים ופאות להצגה: מח' ייצור, מתפרה ופיאות - תיאטרון "הבימה"

ההנהלה שומרת לעצמה את הזכות לעשות שינויי ליהוק עקב מחלה או סיבות בלתי נמנעות אחרות.

התיאטרון הלאומי "הבימה", שדרות תרס"ט, ת.ד. 222 ת"א 61001, טל: 03-5266666, פקס: 03-5266677

The Play

The Colchian Princess Medea is abandoned by Jason who married her after she helped him overcome his enemies and procure the Golden Fleece. In the course of which action, Medea killed her own brother. Together the pair flee to Corinth. But shortly after, Jason deserts Medea and weds Glauce, daughter of Creon, the King of Corinth. Creon informs Medea that she must leave his country and go into exile.

Medea's love for Jason has turned into an intensity of hate which his explanations that he wed the princess to gain access to the throne of Corinth, does nothing to appease.

Though Medea pretends to make peace with Jason and Creon, she schemes to avenge herself. To do so she sends her two children to Glauce with poisoned gifts, which kill both the princess and Creon. As a final act of revenge on Jason, Medea kills both their children.

Medea

By: Euripides

Hebrew version by: **Shimon Buzaglo**

Directed by: **Robert Woodruff**

Set by: **Miriam Guretzky**

Music by: **Oded Zehavi**

Costumes by: **Ana Chuscheva**

Choreography by: **Saar Magal**

Lighting by: **Avi-Yona Bueno (bambi)**

The Cast

(in order of appearance):

Nurse: **Ora Meirson**

Tutor: **Dudu Ben-Zeev**

Medea's Children:

Asaf Barak, Noi Barak, On Rangingad

Chorus, Women of Corinth:

Maya Kasir, Keren Paluli, Leiku Prizand,

Shiri Jossifon, Zoe Tuvia, Iris Nice-Hadar

Chorus Leader: **Rivka Neuman**

Medea: **Gila Almagor**

Creon, King of Corinth: **Ofer Zohar**

Jason: **Doron Tavory**

Aegeus, King of Athens: **Aharon Almog**

Messenger: **Lani Shahaff**

Musicians:

Percussion: **Keren Phenpimon**

Cello: **Yael Rubinstein**

Production Manager: **Adva Temkin**

Assistant Director: **Sivan Schipper**

Second Assistant Director: **Vered Pinchasi**

Assistants to Set Designer: **Danny Belinson, Olga Bierman**

Assistants to Costumes Designer: **Raz Shomrat, Yelena Kelrich**

Assistant to Lighting Designer: **Keren Granek**

Programme Edited by: **Ruth Tonn-Mendelson**

Photography: **Gerard Allon**

Graphic Design: **Magen Halutz**

First Performance: 12 September, 1998, The Meskin Hall

Length: 1 hour 40 minutes with no interval

